440Clàssica&Jazz | Marc Ferrer | Actualitzat el 29/07/2019 a les 12:30

Somiant amb Rita Payés a La Pedrera

La jove trombonista i la seva mare Elisabet Roma van presentar el disc 'Imagina' (autoeditat, 2019)

Rita Payés i Elisabeth Roma amb la banda | Arxiu La Pedrera

Una joia arquitectònica, un vespre de juliol que va oblidar la calor després d'un bon xàfec i un concert sorgit de l'amor maternofilial entre una guitarrista de clàssic i una jove trombonista de jazz. Aquesta va ser la triada màgica que ens van oferir **Rita Payés** i **Elisabet Roma** a la terrassa dels guerrers de la Pedrera.

El sol s'amagava i donava la benvinguda a una nit plàcida en la qual mare i filla van fer un repàs del disc *Imagina* (Autoeditat, 2019), que mitjançant la bossanova, el bolero i altres ritmes fa un homenatge a la música llatina. Les mirades còmplices i els somriures orgullosos de mare en escoltar els grans solos al trombó de **Payés** van ser constants durant tot el concert. El llaç entre mare i filla va ser latent durant tota la nit, provocant un ambient proper i màgic. El tàndem, que durant la gravació del disc no va estar acompanyat per altres músics, es va rodejar d'uns acompanyants de luxe: **Magalí Datzira** al contrabaix i **Juan Berbín** a la percussió. Aquests dos músics van ser el complement perfecte, concretament **Datzira**, que des de la seva etapa a **La Sant Andreu Jazz Band** -la pedrera del jazz català i espanyol- ha compartit escenari amb **Payés**.

El concert va començar amb "Drume Negrita", una vella cançó de bressol cubana, que va atreure l'atenció del públic que a poc a poc anava omplint el pati després de fer la visita a les golfes de la Casa Milà i brindar amb una copa de cava. El non-non va donar pas a un recull de versions cuidades i sentides d'*Imagina*, que a la vegada va servir com una elecció selecta d'algunes de les cançons llatines més boniques del segle XX. Boleros com "Algo Contigo", zambas com "Alfonsina y el Mar" o sambas com "Pra Que Discutir Com Madame" de **Joao Gilberto**, van ser alguns dels himnes llatins cantats per la veu càlida i magnètica de **Payés**.

A més de les versions, cal destacar un bolero, que no forma part del disc, compost per la jove cantant en el qual imitant la seva mare (qui l'havia ajudat a compondre la cançó) va agafar una guitarra. Va sonar com si provingués de La Habana dels anys quaranta. Després d'una hora de recital, l'enamorat públic que omplia el pati dels guerrers va demanar un bis i, tot i semblar que no l'aconseguirien, al final **Payés** i companyia van tornar a l'escenari per interpretar "Tristeza", repetint la tornada coralment amb el públic per tancar la nit. Durant una hora, els guerrers del pati semblaven haver canviat la seva posició en guàrdia natural, per gaudir relaxats d'un concert carregat d'emoció i química. Diuen que la música amanseix les feres.